A°. 1842. | N°. 87.

ZATURDAG, | 29 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 27 October 1842.

(32992) HUGH MAC LEOD, heeft aanteekening gedaan, van zijn voorgenomen vertrek uit deze kolonie.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 28 October 1842.

(32984) Alzoo JEAN FROUIN en FREDRIK LOUIS PICHOT, Administrerende de Plantaadje *Lustrijk*, gelegen aan de rivier *boven Commewijne*, zich bij requeste tot den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om de Slavin *Gerhardina*, van den naam van dat effect af op dien van M. J. WIJCHGEL, aan dewelke dezelve voor den vrijdom zal worden verkocht, over te doen schrijven.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen, zullende na verloop van dien tijd, daarop zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, aan de minst inschrijvende besteden:

HET AANMAKEN VAN EENE NIEUWE STEENENBRUG *OVER DE STEENBAKKERSGRACHT BIJ DE SARAMAKKASTRAAT*,

op de konditien en voorwaarden en volgens bestek en teekening welke voor de gegadigden ten zijnen bureele ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Maandag den 7den November aanstaande.

Paramaribo, den 28 October 1842.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(31425) Fungerende CURATORS, zullen op Dingsdag den 8sten November e. k., (in plaats van den 1sten volgens vorige advertentien) des nademiddags ten 4 ure, door den Vendumeester A. SALOMONS; publiek doen verkoopen:

De KOFFIJ- en KAKAO-PLANTAADJE *DE DANKBAARHEID*, met derzelver FABRIEK, GEBOUWEN en SLAVENMAGT, gelegen aan de rivier *beneden Saramacca*, ter regterhand in het opvaren, belendende aan de verlatene Plantaadje *la Prevoyance* en de Plantaadje *Huwelyks zorg*. — En

De KOFFIJ-PLANTAADJE *SARA MARIA*, gelegen aan dezelfde rivier met derzelver GEBOUWEN, SLAVENMAGT en verder toebehooren; — beiden aankomende den Boedel wijlen JOHANNA PETRONELLA JANSSEN Wed. J. F. OHLAND.

Voorts:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Steenbakkersgracht*, N. W. La. E. No. 84 en O. W. La. D. No. 622; aankomende den Boedel J. J. DUTENHOFFER.

Mede: het *HUIS* met het vererfpacht *ERF*, staande en gelegen aan de *Wagewegstraat*, N. W. La. B No. 126 en O. W. La. D No. 93; toebehoorende den Boedel CORNELIA ELISABETH KANS.

De Inventarissen van opgemelde Plantaadjen; de koop-conditien en bewijzen van eigendom der Effecten, liggen van den 1sten November af, ter *visie* aan het Departement.

Paramaribo, den 28 October 1842.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 26sten dezer, het Schip Harlinger, Kapt. J. J. Dijk, naar Amsterdam; lading: 234 vaten Suiker 56 balen schoone- en 18 dito vuile Katoen.

Mengelingen.

Pierre.

Noch de dag van den 10den Augustus, noch die van den 21sten Januarij deden den opstand in de Vendée uitbarsten, maar de ligting van 300 000 man, in maart 1793, gaf het sein tot eenen algemeenen wederstand. Dat men hen van hunne geestelijken beroofde en bovenal, dat men hen dwong dienst bij het leger te nemen, bragt de inwoners der Vendée tot het uiterste. Gedwongen, hunne geboorteplaats te verlaten en te bukken voor eene wet, die allen, hoezeer hunne persoonlijke neigingen uit elkander liepen, gelijkelijk trof, wilden zij liever beproeven de republiek omver te werpen, dan de wapens voor haar te dragen.

De opstand barstte het eerst bij gelegenheid van de loting in de Becage en in de Marais los. Niet zoodra had deze tijding zich verspreid, of Cathelineau, de vrachtrijder, stelde zich aan het hoofd van den opstand, gaf hem een vereenigingspunt en organiseerde hem zoo goed mogelijk, met eene hoop boeren, alléén geschikt voor eenen onverhoedschen aanval, voor eene onderneming van één of hoogstens twee dagen en voor eenen guerille krijg in hunne moerassen.

Binnen weinige maanden had de opstand zich over het geheele land verbreid: de Vendéeërs hadden drie mannen van verdiensten uit hunne kasteelen gehaald en aan de spits gezet, de Bonchamps, d'Elbée en Laroche Jacquelin.

Den 28sten junij sloten 60,000 Vendéeërs Nantes in. Generaal Canclaux voerde het bevel in de stad; de bezetting bestond uit 5000 man geregelde troepen; de nationale garde was nagenoeg even sterk. De generaal nam al die maatregelen, welke de omstandigheden eischten en bezielde de bezetting met den besten geest. Charette, na geheel het lager deel van de Vendée aan den vijand ontrukt te hebben, had zich met Cathelineau vereenigd; den 29sten deden zij den aanval; de Vendéeërs verspreidden zich achter de tuinen en drongen tot digt op de stad aan. De overwinning bleef lang onbeslist; juist toen Cathelineau zijne pogingen verdubbelde en reeds eene voorstad was binnengedrongen, werd hij doodelijk getroffen. De soldaten droegen hem uit het gedrang. De aanval verflaauwde. Na achttien uren strijds, trokken de Vendéeërs terug, en de plaats was behouden.

Het Nantesche legioen had zich dien dag met roem overladen; de soldaten, waaruit het bestond en die grootendeels uit de nationale garde van Nantes genomen waren, stonden het vuur van de Vendéeërs met de onverschrokkenheid van oude grenadiers door; onder hen had zich bijzonder een jong serjant onderscheiden, Pierre genaamd, die door zijnen onvermoeiden moed en ijver niet weinig had bijgedragen tot de niet verwachte zege van 10.000 mannen, die er 60.000 terugsloegen.

»Pierre," zeiden zijne makkers tegen hem, »gij zult tot officier bevorderd worden; Canclaux heeft het gezegd."

»Ja," hernam de soldaat, »Canclaux heeft u midden in het vuur gezien, en daarenboven wij hebben veel officieren verloren; wij zullen voor u om de épauletten aanhouden: gij hebt ze verdiend."

Men had in dien tijd nog geen César, maar men benoemde de opperhoofden op het getuigenis der soldaten. Pierre kreeg bevel twintig mannen te kiezen en met hen post te vatten, in een klein huisje met eenen tuin aan het eind van de voorstad Saint-Jacques; een pad liep op dezen tuin aan en slingerde om eene doornheg, die den tuin omheinde. Men was bevreesd, en met rede, dat in den nacht eene bende Vendéeërs de slapende overwinnaars zou komen overvallen, om in hun bloed de nederlaag van den dag te wreken. Pierre zag volkomen het gewigt van den post, dien men hem vertrouwde, in, en nam voor, om zich even koelbloedig als waakzaam te gedragen. Hij vertrok met zijn volk.

Onderwijl was het nacht geworden, sedert een half uur had de kanonnade opgehouden; ook het klein geweervuur was gestaakt; Pierre trok stilzwijgend de eenzame en bloedige straten van Nantes door. Die eerste strijd, die loftuigingen, hem door zijne makkers toegezwaaid, deden hem de borst zwellen en vleiden zijne ontluikende eerzucht. Reeds zag hij zijne ver-

naardheid, jong als de republiek, met deze opgroeijen, en zijne eerste stappen in de militaire loopbaan door anderen opgevolgd. Zijne verbeelding, als een gedienstige geest, deed, in overeenstemming met zijne wenschen, de twintig mannen onder zijn bevel meer en meer toenemen; zij groeiden aan tot eene compagnie, tot een bataljon, tot eene brigade,— ten laatste vormden zij eene gansche divisie; en naar mate dit fantastisch leger in aantal toenam, verrijkte zich het grove soldatenpak met kostbare borduursels, en zijn driekante hoed met galon en driekleurige pluimen.

Onder al die gouden droomen was Pierre inmiddels op de plaats zijner bestemming aangekomen, als een ervaren veldheer, zette hij zijne schildwachten uit, en nam het huis in bezit. Er was niemand in dan een jong meisje alleen, gelijk zij zeide, hetgeen ook waar was. Het meisje was geboren in een dorp, digt bij Nantes, Saint-Sébastian genaamd, waar Pierre zelf ook geboren was; als kind had hij haar gekend, en nu vond hij haar weder, blozend, frisch, aanvallig en met iets verleidelijks en aantrekkelijks, dat evenzeer aan jonge als aan oude soldaten behaagt.

In eene stad, die achttien uren voor haar behoud gestreden heeft, zijn de jonge meisjes niet vreesachtig van aard, en indien de rampzalige krijg een burgerkrijg is, verhoogt dit nog hunnen moed en hunne gevatheid. Marie verhaalde haar wedervaren op dien dag op de eenvoudigste en natuurlijkste wijze. Haar vader, zeide zij, was levensmiddelen gaan halen, die hij in Nantes had moeten brengen; wat was zij blijde, haar huis nu zoo goed door de soldaten van de republiek bewaard te zien, en in Pierre bijna eenen vriend uit hare kindschheid terug te vinden. Onderwijl gutste den jongen soldaat het zweet van het voorhoofd en zijne makkers waren even dorstig als hij.

Marie ging wijn uit den kelder halen; zij schonk in voor de soldaten, en Pierre, alleen met haar op het terras voor het huis, kreeg eene gelakte flesch. Na eene hevige inspanning, wanneer de polsen met verdubbelde snelheid kloppen en het bloed naar de hersens stijgt, leidt de geringste prikkel tot dronkenschap, en men behoeft zich niet te buiten te gaan om het gebruik van zijn verstand te verliezen. Het kwam Pierre niet in het hoofd, dat hij kon vervallen zijn onder de handen van eene vriendin der Philistijnen, noch dat een jong meisje uit zijn dorp anders gezind kon zijn dan hij; jong en even weinig bedacht op de gevaren van de onmatigheid, voor zich zelven als voor anderen, liet hij toe, dat zijne manschappen bedwelmd werden door den verraderlijken drank, geschonken door de hand van deze nieuwe Circe. Gretig de zoele nachtlucht inademende, verlicht door de flikkerende vlam eener lamp, die, bij elk zuchtje van den wind, hem haar licht gaf of onttrok, en het bevallig gelaat van het jonge meisje nu duidelijk bloot gaf dan weder in den schemer liet, was Pierre geboeid onder de dubbele magt van den wijn en van eenen nog ongekenden wellust; droomen van liefde voegden zich nu bij de droomen der eerzucht.

Maar terwijl een nieuw gevoel zijn hart ontvlamde, verduisterde een nevel zijne oogen; hij zag de voorwerpen niet meer, die hem omgaven, maar die, welke zijne verhitte verbeelding hem schiep. Er is slechts een tijdperk in het leven, dat men uit de ijsselijkheden van den strijd tot de zoete vervoeringen der liefde overgaat; men moet twintig jaren oud zijn om den doodssnik van den op het slagveld gevallene te vergeten en zich zonder tusschenpoos te laten begoochelen door den verleidelijken glimlach eener vrouw.

Pierre, even als een mensch, plotseling van de noordpool naar de verzengde luchtstreek verplaatst, en die door zijne tweede gewaarwording de eerste vergeet dacht in het geheel niet meer aan zijnen pas verworven roem noch aan den verantwoordelijkheid, die op hem rustte. Marie deed alle denkbeeld van pligt wijken; zij deed hem van de eene harstogt in de andere vallen; zijne bezwaarde oogleden vielen toe, en hij sliep in het hoofd met verwarde droombeelden vervuld. Hij wist zelf niet meer sinds hoe lang hij in dien staat verkeerde, toen hij plotseling op gestrengen toon door zijnen kapitein gewekt werd.

»Serjant, serjant, wat beteekent dat al te maal? »Wat voert gij uit? waar zijn uwe manschappen?"

Pierre, gloeijend als vuur, de oogen verbijsterd, herken zijnen kapitein niet; het eenige wat hij, toen hij tot zich zelven kwam, bemerkte was, dat Marie niet meer daar was; hij zocht haar met de oogen, en zich haren laatsten verleidelijken oogwenk herinnerende, meende hij dat de officier, die hem zoo onzacht aansprak, hem het jonge meisje ontroofd had.

»Waar is zij?" riep hij met eene donderende stem uit, »wat hebt gij met haar gedaan? Daar zult gij voor boeten, ellendeling!"

Onder dezen uitroep had hij zijnen sabel getrokken en deed er eenen houw mede naar zijnen officier. Deze stelde zich in staat van tegenweer en een strijd tusschen deze twee mannen vingaan, wanneer men strijd mag heeten de onzinnige worsteling van eenen verbijsterden jongeling, tegen eenen bedaarden en koelbloedigen tegenstander, die slechts eene beweging behoeft te doen om kwalijk gerigte stooten af te weren. Evenwel had Pierre zijnen sabel niet te vergeefs opgeheven, hij schampte af op des kapiteins arm, en, zonder hem te kwetsen, doorsneed hij het laken van zijnen blaauwen rok.

Op hetzelfde oogenblik weergalmt die bijzondere kreet, met welken de Vendéeërs zich tot het gevecht aanvuren; er worden er eenige geweren achter de heg van den tuin gelost. Bij die kreten, bij die schoten was het als ontwaakte Pierre eensklaps uit eenen noodlottigen droom; de nevel, die tot nu toe zijne oogen verduisterd had, trok op. Hij snelt naar zijne manschappen, wekt hen, wapent hen, vuurt hen aan, toont hun den vijand en de strijd met de Vendeeërs vangt aan.

Het Nantesche legioen snelt op de eerste schoten te hulp; over de brug, die de voorstad van de stad scheidt, komt zij tot ontzet van Pieree's manschappen aanrukken, en de teruggeslagene Vendeeërs moeten ten tweeden male terugtrekken en de vlugt nemen. Vervolgens maken zich 4 scherpschutters van Pierre meester, en voeren hem door de voorstad Saint-Jacques naar eenen ouden toren, aan het hoofd van de brug gelegen en die thans plaats heeft gemaakt voor eene net te kaai, bespoeld door de golven der Loire. Pierre werpt zich op het vochtig stroo en valt in eenen diepen slaap.

Toen hij den volgenden ochtend de oogen opsloeg, scheen de zon reeds door de traliën zijner gevangenis. Hij ziet rond, hij is verbaasd, hij tast de muren rond. Hoewel inwoner van Nantes, had hij nimmer dan de buitenmuren gezien; hij weet dus niet waar hij is. Hij snelt naar het getraliede venster, wringt zich langs de bouten naar de hoogte, en herkent nu de Loire, zijnen geliefkoosden stroom, de voorstad, de stad Saint-Sebastian, waar hij in de verte de wit gepleisterde muren van het ouderlijk huis herkent; hij laat zich in de gevangenis terugvallen, en het hoofd in de handen verbergende, bezint hij zich op de gebeurtenissen van den vorigen avond.

Alles komt hem met verwonderlijke naauwkeurigheid te binnen; het gevecht, de post dien hij moest bewaken, het jonge meisje dat hem een oogenblik verleid heeft en, wat hem met schrik en angst vervult, is de stem zijns kapiteins, die hem nog in de ooren schijnt te klinken; nu herkent hij die volkomen, en zijn misdrijf schiet hem te binnen; die sabel, die hij op de borst zijns kapiteins gerigt heeft en welken die waardige officier hem uit de hand heeft geslagen; en waarlijk, hij zoekt het misdadig wapen: hij heeft het niet meer, de ledige schede alleen hangt aan zijne zijde!..... Maar wat kan de oorzaak van dien waanzin geweest zijn? Matig door gestel en gewoonte, weet hij, dat hij met meer dan één glas wijn heeft gedronken, en hij kan niet gelooven, dat, in de overspanning, in welke hij toen verkeerde, dat alleen genoeg is geweest om hem de rede te benemen..... Maar hij is schuldig; hij heeft het zwaard tegen zijnen meerdere getrokken; hij heeft eene dier misdrijven begaan, welke de krijgstucht nimmer vergeeft, voor welke noch vergiffenis is, noch genade.... Vaarwel schitterend lot, dat hij zich gedroomd had! Vaarwel krijgsscharen, die aan zijne stem zouden gehoorzamen, en prachtige versierselen, die zijn kleed zouden tooijen.... Vervolgens, met een treurigen blik naar den kant St. Sebastian, dacht hij er aan, dat hij nimmermeer die hoogten zou beklimmen; hij zou zijne moeder niet meer omhelzen: alles was geëindigd....

Pierre, Pierre!" zeide eene stem, die hij meende te herkennen.

»Hij hief het hoofd op, en in een donkeren hoek van de gevangenis zag hij Marie."

»Pierre," zeide het jonge meisje tegen hem, »ik heb misbruik gemaakt van uwe vermoeijenis en van uwen slaap; ik heb u misleid; ik heb uwe manschappen door wijn bedwelmd en ben de Vendéeërs gaan waarschuwen."

(Het vervolg en slot hierna.)

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Aurora, Kapt. A. W. Eickelberg. —— Adres bij C. J. Leijsner. Sluit *ultimo* dezer.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Heppens, Kapt. G. D. Swart. —— Adres bij Gebroeders Reelfs. —— Sluit *primo* November.

Het gekoperd Kofschip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gellée. —— Sluit 6 November.

Het gezinkt Schooner Kofschip Concordia, Kapt. B. J. Wijgers. — Adres bij J. L. Gellée. —— Sluit 15 November.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. Reindert van der Meij. —— Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip West-Indien, Adres bij Gebroeders Reijns.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip Jacoba Maurina, Kapt. G. van Medevoort. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit ultimo October.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Christina, Kapt. W. C. Ran. — Adres bij L. D. J. van Bommel. —

Het gekoperd driemast Galjootschip Concordia, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het gekoperd Barkschip de Goede Vrede, Kapt. C. Zaal. — Adres bij H. Degenhard.

STAND DER MAAN.

2	*NOVEMB.*	NIEUWE MAAN.
10	»	EERSTE KWARTIER.
18	»	VOLLE MAAN.
25	»	LAATSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.		Laag Water.
29 ZATURDAG.	's morgens	3-00	's avonds	9-00
30 ZONDAG.	»	3-45	»	9-45
31 MAANDAG.	»	4-30	»	10-30
1 DINGSDAG.	»	5-15	»	11-15

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.